

bilæumsgaven kun skulde tilfalde dem, som sad i smaa Kaar, og nu igen at tage fat paa den samme Sag, begynde den forfra igen og atter at lade den komme til Forhandling her i Tingene, vilde jeg anse for ganske urigtigt; jeg kan tilføje, at jeg ogsaa tror, at det er ganske unyttigt. For mit eget Vedkommende staar jeg over for denne Sag, ganske som jeg stod i forrige Samling; jeg har ganske den samme Opfattelse af, at det ikke vil kunne forsvares at anvende et saa stort Beløb, som der her vil være Spørgsmaal om, til Uddeling blandt samtlige Deltagere i Treaarskrigen uden Hensyn til deres økonomiske Stilling. Det ærede Medlem mente, at man nu kunde overse, hvor stort et Beløb der vil behøves til den Foranstaltning, han havde ønsket iværksat, og han anførte i denne Henseende, at de Tal, der nu foreligge, maatte pege hen paa, at der af Deltagerne i Treaarskrigen nu vilde være omtrent 20,000 i Live. Jeg tror ikke, at dette er rigtigt, og man skal være lidt varsom med at slutte fra det Faktum, at der har meldt sig 18,600 Ansøgere om en Gave, som uddeles til Folk, der leve i smaa Kaar, til det andet Faktum, hvor mange der i det hele er i Live baade af dem, der leve i smaa Kaar og i bedre Omstændigheder. Men jeg tror, at naar man vil gøre Slutninger i saa Henseende, vil man komme til, at der nærmere vil være 25,000; det vil vistnok kunne passe bedre. Det, der altsaa vil behøves til denne Foranstaltning, vil være et Beløb mellem 2 og 2½ Million Kr., og jeg fastholder i denne Henseende, at jeg ikke kan se, at man paa nogen Maade kan forsvare at anvende saa stort et Beløb til Uddeling i Flæng til Folk uden Hensyn til, om de trænge til en saadan Gave. Der bliver altsaa her kun Tale om en Gennemførelse af Loven af 1898, saaledes som den blev vedtagen af begge Ting og stadfæstet, og der er da det eneste Spørgsmaal det, om vi skulde blive staaende ved Lovens Ordlyd og gennemføre den saaledes, at hver af dem, der kommer i Betragtning ved Uddelingen af Jubilæumsgaven, faar det Beløb, som fremkommer ved, at man deler 300,000 Kr. imellem dem, eller man skulde forbedre Gaven for dem saaledes, at vi kom til et højere Beløb. Det er det eneste Spørgsmaal, som foreligger i Øjeblikket. Ved Sagens Indbringelse her i det høje Ting har jeg udtalt som min Opfattelse, at jeg kunde anse det for forsvarligt at gaa til 50 Kr. til hver, men at jeg ikke troede, at det vilde være forsvarligt at gaa videre. Det gør

mig for saa vidt ondt, naar jeg ser, at der fra saa mange Sider her i Salen er Stemning for at gaa til en Jubilæumsgave af 100 Kr. pr. Deltager. Jeg kan ikke slutte mig til denne Stemning, hvor gerne jeg i øvrigt ser, at Gaven kan blive rundelig; men jeg mener fra mit Standpunkt at maatte holde for, at et Beløb af 50 Kr. til hver Deltager er saa rundeligt, at Jubilæumsgaven virkelig kan faa den Betydning, den bør have. Der er blevet sagt — jeg tror af det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds eller i alt Fald af en anden af de ærede Talere — at dette Beløb af 50 Kr. jo er noget ganske ubetydeligt. Det er det nu egentlig ikke. Ved at gennemgaa Forhandlingerne angaaende Lovforslaget om Jubilæumsgaven, vil man se, at det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds der sluttede Debatten ved eneste Behandling her i Salen, netop selv pegede paa, at den Gave, som de paagældende, der kunde komme i Betragtning ifølge Loven, kunde faa hver især, kunde blive meget mindre end 100 Kroner. Han henviste til, at der maatte være mindst 10,000 Deltagere i Treaarskrigen, som sad i smaa Kaar, og at, hvis alle disse Deltagere skulde have en lige stor Del af de 300,000 Kr., blev det en knap Sum for hver især, og han tilføjede saa: men derved er jo ikke noget at gøre. Altsaa der er Tanken allerede kommen meget stærkt frem, og den var ligeledes meget stærkt fremme i Landstinget, hvor jeg selv havde Lejlighed til at fremhæve. at det Tal, man gik ud fra der, nemlig at der skulde være 3,000, som vare værdige til at komme i Betragtning ved Uddelingen af Jubilæumsgaven, naar denne skulde gives til saadanne, som sad i smaa Kaar, maaske nok var for ringe, men at Gaven, selv om man kom højere op, næppe vilde kunne gaa under 50 Kr. til hver. Jeg havde samtidig Lejlighed til at fremhæve og skal ogsaa nu fremhæve meget stærkt, at det ikke kan være Meningen med denne Gave, at man derved paa nogen Maade skulde forbedre de paagældendes økonomiske Kaar, saaledes at de kom ud af deres trykkede Forhold eller af deres Fattigdom, det udrette vi ikke ved, at vi sætte Gaven til 100 Kr., og heller ikke, hvis vi gik op til 200 Kr. Det eneste, vi kunne gøre, er at give de paagældende et Beløb, som faar sin Betydning, dels fordi det kommer fra Staten og kommer som Udtryk for en Hædersbevisning, dels fordi det dog er et saa stort Beløb, at det midlertidig kan skaffe den paagældende en Hjælp under